

Vasario 10-oji, antradienis

Sužadėtinių porėlė žvelgė pro viešbučio kambario langą, abu džiugiai šypsodamiesi, bet kiekvienas dėl savų priežasčių.

Gausus snygis, pranašautas beveik savaitę, praeitą naktį pagaliau prasidėjo. Riebūs, tiršti baltos masės dribsniai, net ir atėjus rytui, vis dar vertėsi žemyn iš dangaus. Kelios mašinos, žvangėdamos ratų grandinėmis, slyščiodamos kilo viršun siauru kalnų keliuku, o kitos, pastatytos prie viešbučių, virto dideliais baltais kauburiais.

Kurševelyje 1850, prašmatniame Prancūzijos slidinėjimo kurorte, visiems palengvėjo: kurorto valdytojams, viešbučių ir restoranų savininkams, sezoniniams darbuotojams, slidžių nuomotojams, keltuvus valdančioms kompanijoms ir visiems kitiems, kurių pragyvenimas priklausė nuo slidinėjimo sezono. O labiausiai širdys atlėgo žiemos sporto mylėtojams. Po ilgų žydro dangaus, svilinančios saulės ir tirpstančio sniego dienų, kai rytais susidarydavo klastingas pašalas, o popietėmis — tirpstančio ledo purvynė su kyšančiais iš jos akmenimis, slidininkai ir snieglentininkai, sumokėję didžiulius pinigus už savo taip branginamas kelias kasmetines atostogų dieneles kalnų atslaitėse, pagaliau sulaukė puikių oro sąlygų.

Džudė Bentli ir jos gerokai vyresnis sužadėtinis Voltas užsidėjo slides prie įėjimo į persiavimo patalpą „Chabichou“ viešbutyje. Krinantis sniegas kuteno šalmų ir antveidžių neuždengtus skruostus.

Nors ir patyręs slidininkas, mėgstantis smulkų, purų sniegą, Voltas Klainas, amerikietis finansininkas, pirmą kartą slidinėjo Europoje,

todėl visą savaitę leidosi vadovaujamas savo jaunosios sužadėtinės, kuri, panašu, pažinojo kurortą kaip savo penkis pirštus.

Matomumas buvo prastas. Jiedu atsargiai nušliuozė žemyn iki „Biollay“ keltuvo, esančio vos kelios minutės kelio nuo jų viešbučio, praėjo pro elektroninius turniketų ir atsidūrė neilgos eilės gale. Po kelių minučių juos, gniaužiančius slidžių lazdas, susėmė platus keltuvo krėslas, kiek kilstelėjo aukštyn ir pajudėjo į priekį.

Voltas nuleido apsauginį skersinį, ir abu patogiai atsisėdo, jaukiai įsigūžė į savo aprangas. Užkilti į viršų prireikė septynių minučių. Išlipę pajuto nuožmiai pučiantį vėją, todėl ilgai nesidairydami, Džudės vedami, jiedu nučiuožė nesunkia raudona, po to mėlyna trasa iki kurorto centrinės keltuvų stoties „Croisette“.

Voltas, nors ir turėdamas stuburo išvaržą, užsispyrė nešti jūdvių jų abiejų slides rampa iki keltuvo. Lėtai priartėjus raudonai aštuonvieteii gondolai, jis įgrūdo slides į du išorinius laikiklius ir paskui Džudę įlipo vidun. Jiedu susėdo ir pakėlė antveidžius. Netrukus prisijungė dar viena pora, o po kelių akimirkų, jau prieš pat užsidarant durims, įsikabarojo žemaūgis maždaug penkiasdešimties metų vyriškis. Jis vilkėjo madingą „Spyder“ firmos slidinėjimo kostiumą, o ant galvos buvo užsidėjęs akį režiantį oda trauktą šalną su veidrodiniu antveidžiu.

— *Bonjour!* — pasisveikino vyras prasta prancūziška tartimi ir pridūrė: — Tikiuosi, neprieštarausite, jei prisijungsiu?

Jis įsitaisė priešais, ir gondola smagiai trūktelėjo pirmyn.

— Tikrai ne, — atsakė Voltas.

Džudė mandagiai nusišypsojo. Kiti du bendrakeiviai buvo užsiėmę žinučių rašymu savo telefonuose ir nesakė nieko.

— *Ah bien, vous parlez Anglais!**

Nepažįstamasis nusisegė ir nusiėmė šalną, matyt, tam, kad pasikasytų savo pliką viršugalvį.

— Amerikiečiai? — paklausė, nusitraukdamas pirštines; kišenėje susirado popierinę servetėlę ir ėmė šluostyti akinius.

* O, puiku, jūs kalbate angliškai! (*Pranc.*)

— Aš iš Kalifornijos, o mano sužadėtinė — britė, — draugiškai prisistatė Voltas.

— Kaip miela! Oras žvėriškas, bet užtat ten, viršuje, sniegas bus toks purus, kad turbūt mirsime iš laimės, — tarė vyras.

Džudė vėl mandagiai nusišypsojo.

— O jūs iš kur? — pasiteiravo ji.

— Iš pietų, iš Braitono, — atsakė nepažįstamasis.

— Gerasis Dieve, koks sutapimas! Aš taip pat! — tarė Džudė.

— Koks mažas pasaulis, — sumurmėjo vyriškis, kažkodėl staiga susinepatoginęs.

— O kokioje srityje dirbate? — domėjosi Voltas.

— Ai, medicinos. Visai neseniai išėjau į pensiją ir persikrausčiau į Prancūziją. O jūs?

— Man priklauso investicinių fondų grupė, — pasakė amerikietis.

— O aš buvau teisininko padėjėja, — tarė Džudė.

Nedidelė gondola vis kilo aukštyn, supuojama vėjo, snygis pamažu virto pūga, matomumas blogėjo kas minutę. Voltas apkabino Džudę ir prisitraukė arčiau.

— Gal šiandien nekilkime per aukštai, mieloji, viršūnėje pūs tikrai smarkus vėjas?

— Bet sniegas ten bus fantastiškai smulkus, — atsakė ji, — be to, taip anksti neprisirinks daug žmonių. Viršuje yra keletas tikrai pasakiškų trasų, patikėk manimi!

— Na, gerai, — sutiko Voltas ir abejodamas pažvelgė pro miglos užtrauktus langus.

— O, be abejonės, — pasakė anglas. — Pasitikėkite savo gražiąja mergina, o ir oro prognozės gerėja!

Gondolai pasiekus pirmąją stotelę, jis mandagiai praleido juos į priekį ir tarė:

— Buvo malonu susipažinti. Iki pasimatymo.

Kita pora, vis dar rašanti žinutes, liko gondoloje. Voltas vėl pasišovė nešti Džudės slides, ir jiedu nuklampojo iki didelio gondolinio keltuvo netoliese. Paprastai didžiulė kabina it silkių statinėje prisi-

grūsdavo slidinėtojų, bet ši rytą čia buvo beveik tuščia. Kartu su jais kilo vos keletas užkietėjusių žiemos sporto mėgėjų: grupelė snieglientininkų laisvais sportiniais kostiumais, du atšiaurios išvaizdos barzdoti vyrai su kuprinėmis, ant galvų mūvintys megzta kepurės su bumbulais ir pakaitomis vis gurkštelintys iš gertuvės, ir dar keli kitokio tipo slidinėtojai. Vienas iš jų ant šalmo turėjo prisitaisęs „GoPro“ kamerą. Voltas pakėlė antveidį ir nusišypsojo Džudei; ši pakėlė savąjį ir šyptelėjo jam.

Jis nusimovė pirštinę, įgrūdo ją tarp slidžių, viršutinėje vidinėje kostiumo kišenėje surado šokolado plytelę ir pasiūlė Džudei.

— Ačiū, ne, aš vis dar prisikimšusi nuo pusryčių.

— Bet tu beveik nieko nevalgei!

Jis atsilaužė gabalėlį, įsidėjo plytelę atgal į kišenę, užtraukė užtrauktuką ir kramtydamas žvelgė laukan susirūpinusiu žvilgsniu. Kabina suposi vėjyje, staiga stipriai pakrypo, visi suklipo, kai kurie iš išgąščio, kiti iš smagumo. Voltas vėl apkabino Džudę, ir ji jaukiai įsitaisė jo glėbyje.

— Gal viršuje nusipirkime kavos ir palaukime, kol matomumas pagerės? — pasiūlė jis.

— Pirma keletą kartų nusileiskime, mano meile, — atsakė Džudė. — Pasimėgausime šviežiu, puriu sniegu, kol jo nesugadino kiti.

Jis gūžtelėjo pečiais:

— Gerai.

Volto atsakymas netryško entuziazmu. Jis vieną kitą akimirką žvelgė į ją.

— Žinai, — ištarė, — tu neįtikėtina. Nedaug žmonių atrodo gražiai su šalmu ir antveidžiu, bet tau tinka.

— O tu nuo galvos iki kojų atrodai tikras gražuolis! — atsilygino ji.

Jis pabandė ją pabučiuoti, bet viršutinė šalmo dalis atsitrenkė į jos antveidį. Džudė sukikeno, prisišliejo dar arčiau ir sušnibždėjo:

— Gaila, kad yra žmonių.

Jos pirštinėta ranka nuslydo jo šakumu. Vyras pasimuistė.

— Vajetau, kaip tu mane gundai!

— O tu mane gundai visą laiką.

Jis išsišiepė, bet staiga surimtėjo, veidu nuslinko nerimas. Pažvelgė pro langą į pūgą, tuo metu kabina smarkiai pakrypo, tada susiūbavo, ir Voltas vos išlaikė pusiausvyrą.

— Tu turi savo mobilųjį, mieloji? — paklausė.

— Taip.

— Na, žinai, dėl visa pikta, jei pasimestume, kai šitaip smarkiai drebia.

— Nepasimesim, — pasitikinčiai atsakė ji.

Voltas patapšnojo sau per krūtinę ir susiraukė. Vėl patapšnojo, tada atitraukė vieną užtrauktuką.

— Jetau, — ėmė plekšnoti per visą savo stilingos juodos „Bogner“ slidinėjimo striukės priekį. — Negaliu patikėt, koks aš kvailas. Tikriausiai palikau savąjį kambaryje.

— Esu tikra, kad mačiau, kaip įsidėjai į viršutinę dešinę kišenę prieš išeinant.

Jis dar kartą visur patikrino, šįkart ir kelnių kišenes.

— Prakeikimas, tikriausiai iškrito kažkur, gal kai segėmės slides.

— Mes būsim netoli vienas nuo kito. Jei visgi išsiskirtume, siūlau tokį atsarginį planą: abu nučiuožiame iki „Croisette“ stoties ir ten susitinkam. Tik sek nuorodas į Kuršėvelį 1850, jų visur pilna.

— Gal iškart nučiuožkime ten ir patikrinkime, ar mano telefonas neguli kur sniege prie viešbučio.

— Jei ir guli, tai kas nors jį ras, brangusis. Tikrai niekas nepavogs, tik ne tame prašmatniame viešbutyje.

— Geriau leiskimės žemyn, man jo tikrai reikia. Po pietų turėsiu paskambinti dėl kelių svarbių reikalų.

— Gerai, — sutiko ji. — Žinoma, puiku, mes greit nučiuošime!

Po penkių minučių keltuvas sulėtino greitį, priekyje dūlavo tamsumas stotelės šešėlis. Kabina siūbavo į šonus, atsitrenkdama į apsaugotus nuo pažeidimų sustojimo aikštelės kraštus, tada lėtai išlydo vidun ir sustojo. Atsitarė durys, ir jiedu savo sunkiais slidinėjimo batais žengė ant metalinių grotelių tako. Nubrido juo iki išėjimo, atsargiai dėlio-

dami kojas nulipo laipteliais ir išlindo į pašėlusią pūgą, kuri kapojo jiems veidus kietu it krušos gabalėliai sniegu. Įžiūrėti buvo galima vos kelių pėdų atstumu, priekyje neaiškiai šmėžavo keletas susilenkusių ir stipriai įsitvėrusių į savo slides ir snieglentes figūrų.

Sužadėtiniai sustojo prie kažkokio sniegu apnešto ženklų. Voltas paguldė ant žemės slides, nusispaudė nuo batų ledą, padus pagremžė slidžių lazdomis, kad neliktų sniego gabalų, įsistojo į apkaustus ir juos užsisėgė.

Žmonių siluetai nutolo. Džudė tarė:

— Luktel sekundę, brangusis, aš nusivalysiu antveidį.

Voltas laukė, kaip galėdamas nusukęs veidą nuo vėjo, kol Džudė atitraukė vieną iš kišenių užtrauktukų, susirado popierinę servetėlę, nuvalė antveidį iš vidaus, tada iš išorės.

— Kažkoks siaubas! — jis buvo priverstas šaukte šaukti, norėdamas, kad ji išgirstų.

— Mes beveik pasiekėme aukščiausią kurorto tašką, — atsakė ji. — Kai tik nusileisim nuo šito gūbrio, vėjas nebeužpūs!

— Tikiuosi, tu teisi! Gal pradėkime nuo lengvos trasos, gal čia galima nusileisti kokia nors mėlyna? Manęs nevilioja jokie pavojai, kai toks prakeiktas matomumas!

— Yra tokia, ir ji tikrai nuostabi. Tik pradžioje nedidukas status gabaliukas, o tada tiesiog skrieji kaip kokiam fantastiškam kruize. Mano mėgstamiausia trasa!

Paskutiniai žmonių siluetai dingo Voltui iš akiračio. Džudė užsitraukė pirštines ir įsispyrė į slides.

— Pasiruošęs? — paklausė ji.

— Mhm.

Ji mostelėjo dešininę.

— Leisimės ten.

— Tikrai? Visi kiti nuėjo ten, — Voltas parodė, kur patraukė kiti žmonės, kartu su jais atvykę keltuvu.

— Ar nori leistis tikrai rimta juoda trasa kietuoliams, ar malonia mėlyna?

— Mėlyna! — kategoriškai atsakė jis.

— Tie pakvaišėliai pasirinko juodąją.

Džudė pažvelgė per petį, vos įžiūrėjo didžiojo gondolinio keltuvo kabiną, išvažiuojančią iš stotelės atgaliniam maršrutui. Po kokių penkiolikos minučių turėtų atvykti kita slidininkų grupė. Dabar jie buvo tikrai vieni.

— Mėlyna? — pakartojo ji. — Tikrai? Esu įsitikinusi, kad susitvarkytum ir su juodąja.

— Tik ne kai toks matomumas.

— Tada einam čia.

— Aš nematau jokio ženklų į šią pusę, mieloji. Juk turėtų būti koks nors kelrodis, ar ne?

Viena slidžių lazda ji ėmė braukti šviežiai iškritusį purų sniegą šalia tos vietos, kur stovėjo. Po kelių sekundžių ten pasirodė slidžių vėžės, sušalusios į purviną ledą.

— Matai? — pasakė ji.

Jis pažvelgė į vėžes, kurios vedė tiesiai pirmyn kelis jardus, o tada nyko sūkuriuojančioje baltoje pūgoje. Voltas su palengvėjimu nusišypsojo.

— Kokia tu protinga! Gerai, aš paskui tave.

— Ne, tu judėk pirmas — jei parkrisi, galėsiu padėti. Tiesiog taisyk į vėžes. Sulenk kelius ir susikaupk, nes pirmi maždaug penkiasdešimt jardų gan statūs, o tada prasideda nuožulnuma. Tiktai atsipalaiduok ir šliuožk!

Džudė greitai nerimastingai apsižvalgė, ar niekas jų nestebi.

— Gerai! — staiga užplūdus entuziazmui, ryžosi jis. — Štai ir aš! Ehèèèè!

Voltas stipriai atsistūmė lazdomis kaip lenktynių žirgas nuo varčių ir nušliuoždamas darkart džiaugsmingai šūktelėjo:

— Ehèèèèè!

Staiga jo balsas persimainė į siaubingą klyksmą, kurį jau kitą akimirką mirksni prarijo vėjas.

Stojo tyla.

Džudė apsisuko ir, stumdamasi lazdomis, pajudėjo ten, kur anksčiau nukeliavo kiti slidinėtojai, visiškai abejinga vėjui ir skruostus geliančiam sniegui.

2

Vasario 10-oji, antradienis

Džudė padarė taip, kaip juodu su Voltu buvo sutarę, jei pasimes-tų: nušliuozė žemyn iki „Croisette“ stoties ir laukė prie įėjimo į slidinėjimo mokyklą.

Čia, apačioje, buvo daug šilčiau negu Soliro kalno viršūnėje, be to, lygiai kaip pranašavo tas anglas, sutiktas gondoloje, oras taisėsi: krito smulkios šlapios snaigės, bandė prašvisti saulė. Išskyrus tą žmogelį, daugiau niekas nė viename keltuve, kuriais Džudė su Voltu kėlėsi viršun, į juos neatkreipė dėmesio.

Ji nusiėmė šalną — galbūt kas nors ją pastebės ir vėliau galės atpažinti bei patvirtinti Džudės pasakojimą. Tas vyrukas iš Braitono gal netgi praverstų. Galėtų paliudyti, kad Džudė ir Voltas išsiruošė slidinėti, esant tokiam prastam matomumui. Gaila, nepaklausė jo vardo.

Džudė pažvelgė į savo laikrodį, svarstydama, kiek laiko laukti atrodytų tinkama. Nusprendė, kad valandą. Valandą palaukti būtų visai protinga. O tada eis į barą ir užsisakys skanios karštos kavos ir „Eau de Vie“ degtinės, gal net dvigubą porciją, įtemptiems nervams nuraminti. Kur nors ramiai atsisės ir nuodugniai apgalvos savo įvykių versiją.

Atitraukė rankovę ir vėl žvilgtelėjo į laikrodį. Penkios po vienuoliktos ryto. Diena dar tik prasidėjo. Orui gerėjant, vis daugiau slidinėtojų drįso išlįsti laukan iš savo viešbučių ir poilsio namelių bei traukė į keltuvų stotis aplinkui. Staiga kažkoks idiotas su snieglente pervažiavo per jos slides ir griebė ją į glėbį, kad abu neparkristų.

— Siaubingai atsiprašau! *Pardonnay-moi!* — atsiprašymas buvo toks pat nerangus kaip ir jis pats.

— Subingalvis, — pratarė Džudė, išsilaisvindama iš vyro gniaužtų.

— Kam taip šiurkščiai.

— Aaa, žinoma, aš čia sau ramiai stoviu, niekam netrukdu, tu į mane atsitrenki, ir ką, — nori, kad iš džiaugsmo šokčiau?

Ji pasipiktinusi pasitraukė kelis žingsnius į šoną ir toliau spoksojo į kalnų šlaitus, kreipdama dėmesį į visus, dėvinčius juodą striukę ir juodas kelnės; kuris nors iš jų galėjo pasirodyti besąs jos sužadėtinis. Ne, Džudė nesitikėjo jo išvysti. Ir vis dėlto toliau stebėjo, mintyse parengusi paaiškinimą, dėl visa pikta, jei jis, — nors ir kaip tai neįtikima, — pasirodytų.

Po pusantros valandos Džudė išėjo iš baro, užsitraukė kailiu apkraštuotas „Cornelia James“ pirštines, užsikėlė slides ant peties ir nuklampojo stačiai kylančiu trumpu keliuku link „Chabichou“ viešbučio. Virš galvos išgirdo sraigtasparnio garsą — taka...taka...taka... — ir pažvelgė aukštyn. Gal jis skraidino žmones į sunkiai pasiekiamas neįrengtas trasas, kur sniegas šviežias ir neišvažinėtas. O gal tai vietinis skubiosios pagalbos sraigtasparnis.

Gal kas nors jau rado kūną? Greičiau, nei ji buvo numaćiusi. Praeiktas oras, Džudė tikėjosi, kad smarki pūga tęsis kiek ilgiau. Bet tiek to.

Įsimetė burnon gabalėlį mėtinės kramtomosios gumos, kad paslėptų alkoholio kvapą, ir užėjo į nuomos punktą, įdėjusi slides ir lazdas į dėtuve šalia įėjimo. Viduje prie vienos sienos eilėmis rikiavosi naujos slidės, ant kitos kabojo šalmai, stovėjo keletas manekenų, aprengtų prašmatniais naujausios mados slidinėjimo drabužiais.

Džudė šypsodamasis pasitiko nuomos punkto vadybininkas, jaunas gražus prancūzas, tas pats, kuris jai su Voltu kiek anksčiau išnuomojo slides. Su žavingu prancūzišku akcentu Simonas Plasas pasiteiravo:

— Neslidinėjate? Mes čia, kalnuose, kelias savaites neturėjome tokių gerų oro sąlygų kaip šiandien. Toks nuostabus smulkus sniegas, be to, manau, šią popietę visai išsigiedrins ir švies saulė!

— Aš pasimečiau nuo savo sužadėtinio. Kai užkilom, viršuje buvo aklina balta. Man nepatinka slidinėti vienai. Ir dar taip kvailai palikau savo telefoną kambaryje... Einu jam paskambinti ir kažkaip susirasti. Šis kurortas turi tik vieną trūkumą — jis toks didelis.

— Ar slidės jums patiko? — pasidomėjo vaikas, padėdamas jai nusiauti batus.

— Taip, tikrai geros.

— „Stockli“ slidės — tai, na, žinote, kaip slidžių „Rolls-Royce“.

— Gaila, kad kartu su jomis nenuomojamas vairuotojas, — pa juokavo ji ir išėjo į koridorių, palikusi vyruką sukti galvą dėl pastarosios pastabos.

Viešbučio priimamajame Džudė pasiėmė raktą ir papasakojo registratorei, kad juodu su sužadėtinium pasimetė vienas nuo kito slidinėdami ir kaip ji yra labai susirūpinusi, nes laukė jo nusileidusi apačioje visą valandą, o jis nepasirodęs. Taip pat pridūrė, kad jos mylimasis esąs patyręs slidininkas ir ji neabejojanti, jog jam viskas gerai, bei paprašė registratorės perduoti jam, kai Voltas galiausiai prisistatys, kad Džudė būsianti SPA centre, jei jos nerastų kambarį. Tuomet liftu pakilo į trečią aukštą.

Kambarys jau buvo sutvarkytas ir atrodė nepriekaištingai, ore tvyrojo silpnas, malonus pušų aromatas. Ji išsiėmė savo telefoną iš lentynos, kurioje laikė apatinius drabužius, galą ir surinko Volto numerį; norėjo užsitikrinti, kad viskas atitiktų jos pasakojimą, jei policija vėliau pasidomėtų Džudės skambučiais.

Kambaryje pasigirdo Volto telefono zvimbimas, vėliau pereinančis į paukščių čiulbėjimo garso signalą. Džudė paspaudė skambučio pabaigos mygtuką, ištraukė jo telefoną iš po sužadėtinio drabužių krūvelės stalčiuje, kur buvo paslėpusi, ir padėjo ant rašomojo stalo šalia nešiojamojo kompiuterio. Tuomet išsinėrė iš savo šlapios striukės, pakabino ant radiatoriaus, išmetė kramtomąją gumą į šiukšlinę ir, įtemp- tai mąstydamą, prisėdo ant šviežiai išpulentos pūkinės antklodės.

Kol kas viskas gerai. Džudė pasijuto alkana. O ta didelė degtinės porcija kiek trenkė į galvą. Yra vienas liudininkas, matęs, kaip jiedu su

sužadėtiniu pasikėlė į viršų; kitas liudininkas — slidžių nuomos punkte — galės paliudyti, kad ji grįžo viena, pasimetusi nuo sužadėtinio smarkioje pūgoje, ir nuėjo į viešbutį pasiimti telefono.

Ir nė vieno liudininko, kuris būtų matęs, kas nutiko Soliro kalno viršūnėje.

Kai juodu susižadėjo, Voltas pasakė, jog įtraukė Džudę į savo testamentą. Kaip miela iš jo pusės.

Viešbučio apatiniame aukšte buvo puikus SPA centras su baseinu. Ji tik patikrins savo elektroninį paštą, papietaus viešbučio restorane ir dar kartą užsuks pas registratorę pasiteirauti. Tada, jei nebus naujienų, atsipalaiduos SPA centre, gal net užsisakys masažą. Apie pusę šešių vakaro, kai keltuvai jau bus gerą valandą uždaryti, vėl nueis į priimamąjį, pakartos savo nuogastavimus dėl negrįžusio sužadėtinio ir paprašys jų susisiekti su policija ir ligoninėmis — gal tie turės kokių žinių.

Būtent taip elgtųsi bet kuris sunerimęs įsimylėjęlis.

Džudė jautėsi visiškai patenkinta savimi.

3

Vasario 10-oji, antradienis

Rojus Greisas taip pat jautėsi visiškai patenkintas savimi, lipdamas nuo fizioterapijos stalo mažame konsultacijų kabinete Braitone. Jis nekantriai laukė šeštadienio, šv. Valentino dienos: jūdvių su Kleo mėgstamiausiame Braitono restorane „English’s“ buvo rezervavęs staliuką ir jau dabar nekantraudamas galvojo, ką užsisakys. „Kilpatrick“ austrių, pakeptų ant grotelių, su šonine, o tada arba omarą, arba Doverio plekšnę su žirnelių koše. Vakara pradės nuo taurės šampano, o pratęs su puikaus, jo mėgstamiausio, — jei tik galėdavo sau leisti, — „Pouilly-Fuissé“ baltojo burgundiško vynu buteliu.

Rojus su Kleo neseniai įsigijo nedidelį namuką kaime prie Henfildo, tad finansinė padėtis buvo kiek įtempta, bet vienas kitą palepinti

ypatingomis progomis, tokiomis kaip ši, visuomet atrasdavo pinigėlių. Jie jau atšventė puikias įkurtuves su šeima ir draugais. Rojus labai džiaugėsi pastebėjęs, kad jo sesuo vis artimiau susidraugauja su Kleo seserimi Čarle. Pirmoji žmona Sendė neturėjo nei brolių, nei seserų, o santykiai su jos keistuoliais tėvais buvo, švelniai tariant, įtempti. Taigi, tarp giminaičių besimezgantys ryšiai nuteikė labai smagiai.

— Na va, — tarė Anita Lein. — Viskas. Manau, mums nebereikės pasimatyti, nebent ta koja vėl ims kelti jums rūpesčių, o jei taip atsitiks, skambinkite man.

— Ačiū, — padėkojo Greisas. — Nuostabu!

Jis čia lankydavosi du kartus per savaitę nuo sausio pradžios. Reabilitacijos prireikė po to, kai Sasekso grafystės Karališkosios ligoninės chirurgas prieš pat Kalėdas iš jo dešinės kojos pašalino vienuolika šautuvo šratų. Į jį iš arti šovė įtariamas serijinis žudikas, kurį Greisas bandė areštuoti po namu įrengtame bunkeryje Hove. Chirurgas lyg tarp kitko užsiminė, kad jam pasisekė, jog neprarado kojos.

Gijimo pradžia buvo tikra agonija: dėl kelių nervų pažeidimų Greisas nuolat prabudavo naktimis jausdamas tarsi degte degančią koją. Tačiau tarp fizioterapijos seansų pareigingai atlikdavo visus pratimus pagal fizioterapeutės jam sudarytą programą, ir galiausiai skausmas nuslopo, pamažu grįžo judrumas.

— Dar keletą savaitių darykite pratimus, — patarė gydytoja.

— O kada galėsiu vėl pradėti bėgioti, Anita?

— Galite kad ir dabar, bet po truputį. Nebėkit maratono, gerai?

— Nebėgsiu.

— Jei pradės skaudėti, iš karto ateikit pas mane. Tai įsakymas!

— O jūs tikrai mokat įtikinti, — šyptelėjo Rojus.

— Nes matau, kad jau nenustygstate. Jūsų koja buvo labai rimtai sužeista, ir jeigu jau išmetėt lazda ir eidamas nebesiramstot, o aš jus paleidžiu iš savo gniaužtų, dar nereiškia, kad galit elgtis beatodairiškai. *Comprende?*

— *Comprende!*

— Ir bent kurį laiką pasistenkit nesivelti į susistumdymus su pik-tadariais.

— Aš esu vyresnysis detektyvas, paprastai nesiveliu į muštynes su įtariamaisiais.

— Aa, vadinasi, kadangi esate *vyresnysis detektyvas*, tai jus tiesiog pašau-na?

— Taip, na, reikia tikėtis, tai dažnai nesikartos, — išsišiepė Greisas.

— Viliuosi. Neretai į žmogų šau-na tik kartą, o jam prisireikia ne fizioterapijos, bet laidojimo paslaugų. Saugokit save, ar kaip jūs ten sakot.

— Aš sužavėtas jūsų policijos žodyno išmanymu! — Rojus pa-spaudė gydytojai ranką, išėjo į priimamąjį ir, apmokėjęs sąskaitą, kvitą rūpestingai įkišo piniginėn. Tarnybos metu patirtų sužalojimų gydy-mo išlaidos kompensuojamos iš policijai skiriamų lėšų.

Po dvidešimties minučių Rojus Greisas įėjo į savo kabinetą kri-minalinės policijos Sasekso biure, kuriame jautėsi taip, tarsi jam pažįs-tama era eitų į pabaigą. Nors šiaip jau pasižymėjo kūrybišku mąsty-mu, mokėjo žvelgti į dalykus kitokiu nei visi, neįprastu kampu, giliai širdyje Greisas vis dėlto buvo nepaprastai nuoseklus, mėgo laikytis nustatytų taisyklių; šiomis savybėmis jis visuomet žavėjosi ir gerbė jas turinčius tiek tuomet, kai dar pats mokėsi iš kitų, tiek dabar, kai galėjo rinktis, su kuo dirbs. Greisas buvo įpročio žmogus ir nemėgo pasikeitimų, nes šie jam kėlė nerimą. Bet štai keletas esminių pokyčių jo darbe jau įvyko, — ačiū Vyriausybei, smarkiai apkarpiusiai policijos biudžetą, — ir dar daugiau laukė ateityje.

Reformų poveikis policijos pareigūnų nuotaikoms buvo akivaiz-džiai jaučiamas. Prieš dešimtmetį Greisas būtų galėjęs garantuoti, kad beveik kiekvienas policininkas mėgsta savo darbą. O šiais laikais daug pareigūnų palikdavo policijos pajėgas dar nesulaukę pensijos. Žmo-nėms atsibosdavo išaldyti pareigų paauskstinimai, įpusėjęs karjerą įbrukami pensijų sistemos keitimai ar tai, kad apie visus tenka tipenti

ant pirštų galiukų, bijant neįtikti politinio korektiškumo fanatikams. Šiame darbe jau pasidarė baisu atvirai išsakyti savo nuomonę ar papokštauti. O Greisas iš savo patirties puikiai žinojo, kad būtent plačiai pagarsėjęs pakaruokliškas policininkų humoras padeda pareigūnams pakelti tuos baisumus, su kuriais jie susiduria darbe.

Teisybę sakant, pokyčiai nemažai prisidėjo ir prie to, kad policijos pajėgos tapo tolerantiškesnės, mažiau korumpuotos, ne tokios seksistinės ir rasistinės, negu buvo tais laikais, kai Rojus Greisas pradėjo savo karjerą. Taigi, buvo ir teigiama reformų pusė. Pats Greisas vis dar mėgo savo darbą ir stengėsi nesileisti paveikiamas blogų dalykų, bet kartais ir jis pagaudavo save svarstantį kitokio darbo alternatyvas, o to niekada anksčiau nebuvo nutikę per visus du tarnybos dešimtmečius. Nemažai apie tai galvojo ir šį sausio mėnesį, sveikdamas po sužeidimo, kai nedarbo ir turėjo marias laiko apmąstymams. Vis dėlto širdyje žinojo, kad, nepaisant nepatinkančių pokyčių, niekas jam nesuteiks tiek pasitenkinimo, kaip ištirta žmogžudystės byla.

Čia, šiame Sasekso biuro pastate, taip pat vyko didžiulės permainos. Prieš sujungiant Sunkių nusikaltimų tyrimo skyriaus Sasekso padalinį su Sario grafystės padaliniu, šiame dviaukščiame *art deco* stiliaus pastate buvo įsikūrusi Kriminalinių tyrimų departamento valdyba; tai buvo ir Rojaus Greiso pagrindinė darbo vieta pastarąjį dešimtmetį. Anksčiau ši vieta dūzgė lyg avilys, pilna detektyvų ir nusikaltimo vietų tyrėjų, veikė Kriminalinių tyrimų skyrius, Pirštų atspaudų, Vaizdinės medžiagos tyrimo ir Nusikaltimų elektroninėje erdvėje tyrimo poskyriai, — čia buvo pats žmogžudysčių ir kitų rimtų nusikaltimų tyrimų centras. O po kelių mėnesių viso to nebeliks, vyriausybei drastiškai ir, Greiso nuomone, itin trumparegiškai mažinant visų policijos pajėgų biudžetus Jungtinėje Karalystėje.

Vaizdinės medžiagos tyrimo poskyris jau perkeltas į Sarį. Visai netrukus Nusikaltimų elektroninėje erdvėje tyrimo poskyris bus perkeltas į Heivards Hitą, miestelį už kelių mylių į šiaurę nuo Braitono. Kol kas dar nepatvirtinta, bet jau sklando gandai, kad ir Rojaus Greiso Sunkių nusikaltimų tyrimo skyriaus grupė turės kraustytis į Sasekso policijos valdybos biurą Luise.

Kaip ir daugumai pareigūnų bei kitų policijos pajėgų darbuotojų, Greisui iš tikrųjų niekada nepatiko šis Braitono pastatas, stūksantis pramoniniame rajone miesto pakraštyje, be valgyklos, pergrūstas žmonių, kur šildymo ir oro kondicionavimo sistema tinkamai neveikė jokiomis oro sąlygomis; iš tiesų gal net turėtų džiaugtis gresiančiu perkėlimu. Tačiau jo darbo vietai pamažu virstant vaiduoklių miestu, jis ėmė jausti nostalgiją. Rudenį čia liks tik areštinės blokas.

Greisas perėjo didelę ištuštėjusią atviro išdėstymo patalpą antrame aukšte, kur dar neseniai dirbdavo tyrėjai, o dabar stovėjo nukraustyti perkeltų pareigūnų bei tarnautojų stalai, ir žengė į savo kabinetą, — keliomis sienomis nuo bendros erdvės atitvertą patalpą; tokių atskirų kambarėlių čia buvo vos keletas.

Rojus uždarė duris, atsisėdo už rašomojo stalo ir susimąstė, žvelgdamas pro langą į universalinę parduotuvę „Asda“, stovinčią purškiančiame lietuje kitoje kelio pusėje, kur pareigūnai eidavo nusipirkti pavalgyti. Vos po kelių savaitių — Kleo pirmoji Motinos diena. Reikėjo pasirūpinti dovana jai nuo Nojaus. Telefone Rojus turėjo sudaręs nuolat papildomą dovanų sąrašą Kleo gimtadienio ir šv. Kalėdų proga. Viena numatyta dovana buvo turkio auskarai, — žmonai labai patiko ta spalva. Sąraše buvo ir rašalinis parkeris. Greisas įrašė „knyga“, kad nepamirštų nuvažiuoti į „City Books“ knygyną ir gauti romaną, kurio ji norėjo; pamiršo tos knygos pavadinimą, bet nieko, kaip nors jį iš Kleo išgaus.

Greisas prisijungė prie savo kompiuterinės paskyros, peržiūrėjo suvestines ir elektroninius laiškus, gautus jam būnant fizioterapijos užsiėmime. Vyko susirašinėjimas dėl Sasekso policijos regbio komandos; jis prisiminė, kad reikia rasti naują kapitoną, nes dabartinį išsiunčia į antiteroristines pratybas FTB bazėje Kvantike, Virdžinijoje. Patenkintas pastebėjo pranešimą, kad duonos kepimo krosnelė, kurią juodu su Kleo užsisakė savo naujiesiems namams, jau pakeliui.

Rojus greitai atsakė į keletą laiškų, susirašinėjimą dėl regbio persiuntė savo buvusiam viršininkui, į pensiją išėjusiam vyriausiajam detektyvui Deividui Geilorui, vis dar vadovaujančiam komandai, tuomet susitelkė prie bylos, kuri jį ėstė ėdė nuo pat grįžimo į darbą.

Jo užpuoliko daktaro Edvardo Krispo bylos.

Greisas žvelgė į Hovo bendrosios praktikos gydytoją fotografijoje, kurioje šis šiepėsi be galo savimi patenkinto žmogaus šypsena.

Krispas nužudė penkias moteris, vos perkopusias dvidešimtmetį, tiksliau pasakius, penkias, apie kurias policijai buvo žinoma. Aukas žyminių įrantų ant jo pasiekimų lentos galėjo būti daugiau. Gal net daug daugiau. Pareigūnai buvo užsipeitę daktarą jo po žeme įsirengtoje irštvoje, bet, šovęs Greisui į koją šratiniu šautuvu, tas vyras kažkoku neįmanomu būdu paspruko. Niekas nesuprato kaip. Pagal vieną teoriją Krispas, patyręs urvų ir įdubų tyrinėtojas, pabėgo per Braitono ir Hovo nuotekų sistemą ir išlindo kur nors pro vieną iš gausybės kanalizacijos šulinių.

„Southern Water“, vandentiekio ir nuotekų kompanija, kuriai priklausė kanalizacijos tinklai, nuo pat pradžių nepalenkiamai tvirtino, kad niekas gyvas iš ten negalėjo ištrūkti. Jei Krispas nepaskendo, tuomet jį būtų nunešę į vieną iš filtrų, kurie sulaiko visus didesnius nei colis objektus, kad nepatektų į jūrą. Ir vis dėlto paieška neatskleidė jokių kūno pėdsakų. Tyrėjai labai nenoriai buvo priversti pripažinti, kad, nors mažai tikėtina, vis dėlto įmanoma, kad Krispas liko gyvas.

Jau kuo Rojus Greisas neabejojo, tai daktaro sumanumu. Jo žmona Sandra, kuri su Krispu kartu nebegyveno, buvo nuodugniai apklausta, ir nerasta pagrindo įtarti, kad ji bendrininkavo. Rodės, moteris pajuto palengvėjimą ir yra labai patenkinta, sutuoktiniui dingus iš jos gyvenimo. Tik kalė Suodė, šeimos augintinė, dabar gyvenanti su moteriške, panašu, liūdėjo ir ilgėjosi šeimnininko. Nors neįtikėtina, bet visus kartu praleistus gyvenimo metus žmona nė neįtarė, kad šalia jų didžiulio namo Braitone stovintis apleistas pastatas, kuriame Krispas užsiiminėjo savo žvėriškais darbeliais, priklausė jos vyro įsteigtai lengvatinio apmokestinimo bendrovei.

Visai neseniai policija gavo įrodymų, kad Krispas galbūt išgyveno.

Po kelių savičių nuo jo dingimo ir tariamos mirties vienam iš Rojaus komandos narių daktaras atsiuntė bjaurios piktdžiugos kupiną elektroninį laišką.

Nebuvo įmanoma nustatyti, iš kur tas laiškas atsiųstas. Anoniminė „Hotmail“ paskyra galėjo būti sukurta bet kuriame pasaulio taške. Be to, atidėjus išsiuntimo laiką, iš tikrųjų laiškas galėjo būti parašytas keliomis savaitėmis anksčiau, dar iki Krispui pasprunkant.

Laimė, iki šiol vasaris buvo ramus, nebuvo pranešimų apie žmogžudystes Sasekse, todėl Rojus Greisas, turėdamas laiko, atkakliai dirbo prie šios bylos, ieškodamas bet kokių daktaro pėdsakų, susisiekė su policijos pajėgomis Europoje, Jungtinėse Valstijose, Australijoje, Afrikoje ir Tolimuosiuose Rytuose. Jis nepagailėjo laiko ir įtikino Interpolo pareigūną išplatinti detalų Krispo aprašymą ir jo fotografiją po visą pasaulį.

Krispas savo aukomis rinkdavosi dvidešimtmetes ir vos vyresnes moteris ilgais rudais plaukais; toks buvo jo *modus operandi*. Iš visos Jungtinės Karalystės ir jos užjūrio teritorijų suplaukusios neišspręstų žmogžudysčių, atitinkančių šį profilį, bylų santraukos krūvomis mėtėsi ant stalo, jomis buvo užpildyta ir daugybė aplankų Greiso kompiuteryje.

Bet detektyvas vis dar nė kiek nepasistūmėjo į priekį. Pasaulyje maždaug du šimtai šalių, ir šiuo metu daktaras Edvardas Krispas su savo plika galva ir dideliais akiniais bei pasipūtėliška šypsena gali ramiausiai sėdėti kokio nors viešbučio kambarėje bet kurioje iš jų.

Nors keletą šalių, pavyzdžiui, Siriją ir Šiaurės Korėją, tikriausiai galima išbraukti iš sąrašo.

— Tai kur, po velnių, tu esi, šunsnuki? — nusivylęs garsiai ištarė Greisas.

— Aš čia, o valdove!

Rojus krūptelėjęs pakėlė akis ir priešais išvydo savo bičiulį, — plačiai besišypsantį detektyvą inspektorių Gleną Brensoną, juodą skustagalvį žmogų-kalną.

— Neatrodai itin laimingas, — pasakė Brensonas.

— Taigi, o žinai kodėl? Nes kaskart, kai pasijaučiu kaip laimės kūdikis, išvystu man besivaipantį tą prakeiktą Edvardą Krispą.

— Ką gi, o aš turiu naujienų.

— Pasakok.

Brensonas išsitraukė ir padėjo Greisui ant stalo išspausdintą elektroninį laišką.

Šis perskaitė ir pažvelgė į kolegą.

— Šūdas.

4

Vasario 10-oji, antradienis

Džudė, užsnūdusi Kuršvelio kurorto viešbučio kambaryje ant didžiulės pūkinės antklodės, beveik šeštą vakaro pašoko iš miegų, prižadinta žemai ir greitai virš kurorto skrendančio sraigtasparnio. Už lango buvo bemaž tamsu. Burna išdžiūvusi, šiek tiek skaudėjo galvą.

Ji nurijo gurkšnį vandens, nuėjo prie rašomojo stalo ir atsivertė savo nešiojamąjį kompiuterį „Mac“. Suspaudė prisijungimo slaptažodį ir patikrino elektroninio pašto dėžutę. Veide iš karto nušvito šypsena. Dar vienas laiškas nuo jo!

Mano brangiausioji Džude,

nesvarbu, kuriame pasaulio kampelyje šis laiškas tavo keliaujančią suras, tikiu, kad tu puikiai leidi laiką. Jau per ilgai mane kankini su savo mielomis žinutėmis. Man taip patinka ta labai labai seksuali nuotrauka, kurią vakar atsiuntei. Jaučiu tarp mūsų užsimezgsų tikrai nuostabų ryšį ir laikiu nesulaukiu, kada pagaliau susitiksime! Kaip manai, kada išmuš ta valanda?

Aš jau įsikūriau savo naujame nuostabiame name Braitono pakrantėje, šalia keleto labai malonių garsenybių. Prašau, pasakyk, kad netrukus pasimatysime!

Su švelniausia meile — Rolis.

Ji parašė atsakymą.

Mano gundantis Roli!

Sutinku su tavimi, — nors mes dar net nesimatėme, aš taip pat jaučiu itin stiprų mūsų tarpusavio ryšį. Man labai patinka, kaip tu mąstai, patinka tavo požiūris į gyvenimą. Iš tikrųjų! Ir dar man labai patinka, kaip tu mane priverti pasijusti vien skaitant tavo žodžius! Aš planuoju grįžti į Braitoną, kai tik užbaigsiu savo darbo reikalus čia, Niujorke, tiksliau, kaip mane mokė tarti vietiniai, — Nuujooke! Kaskart galvodama apie tave, prisimenu nuostabų vieno indų poeto pasakymą, kurį kadaise perskaičiau. „Meilės takas yra labai siauras, jame nėra vietos dviem žmonėms, todėl turite tapti vienu.“ Aš jaučiu, kad šis posakis apie mus.

Laiško gale Džudė pridėjo daug bučinio simbolių ir išsiuntė. Tuo met rūpestingai perkėlė jo elektroninį laišką ir savo atsakymą į aplanką pavadinimu „Vietinė labdara“, kuris savo ruožtu buvo dar kitame aplanke — „Labdara“. Juos susikūrė dėl viso pikto, jei Voltas kažkaip įsigautų į jos kompiuterį. Nors tokia galimybė buvo labai maža, nes jis tikrai ne itin išmanė informacines technologijas.

Džudė atsijungė nuo paskyros, uždarė kompiuterį ir keletą minučių sėdėjo nejudėdama, kaupdama mintis, vėl lipdydama savo pasakojimą. Nusimetusi chalata, kurį vilkėjo grįžusi iš SPA, užsitraukė megztinį ir džinsus, susirišo plaukus į uodegą. Nutarė nesidaryti makiažo, kad atrodytų išblyškusi ir labai susikrėtusi.

Nusileido liftu į pirmą aukštą ir nuėjo viešbučio priimamojo link. Prisiartinusi pamatė jauną šviesiaplaukį vyrą, stovintį prie registratorės stalo, vilkintį mėlyną multino striuke su baltu užrašu *Gendarmerie* ant nugaros.

Registratorė, su kuria Džudė jau buvo bendravusi keletą kartų per šią neilgą viešnagę, rankoje laikė telefono ragelį, bet vos ją pamatę jį padėjo.

— O, madmuazele Bentli, — nervingai ištarė moteris, — aš kaip tik skambinau jums į kambarį, — ir parodė į policijos pareigūną: — Tai Kristofas Čmylis iš Kuršvelio žandarmerijos, jis norėtų su jumis pasikalbėti.

— Ką... apie ką? — ji pasisuko į policininką, iš tikrųjų pajutusi staigų nerimo dieglį.

Šis jai šyptelėjo, bet veide ryškėjo susirūpinimas ir užuojauta.

— Madmuazele Bentli, ar būtų galima su jumis pasikalbėti akis į akį? — pasiteiravo taisyklinga anglų kalba.

— Taip, taip, žinoma. Tai dėl mano sužadėtinio Volto? Man labai neramu dėl jo — mes išsiskyrėme slidinėdami šį rytą ten, kalno viršuje, per tą smarkią pūgą, ir aš nemačiau jo visą dieną. Prašau, pasakykite, kad jam nieko nenutiko! Aš visą popietę laukiau kokių nors žinių, nebeišmanau, ko griebtis.

Registratorė prancūziškai paklausė pareigūno:

— *Voulez-vous utiliser notre bureau?**

— *Oui, bien, merci*** — padėkojo tas.

Viešbučio darbuotoja nuvedė juos už priimamojo stalo į nedidelį kabinetą, kuriame stovėjo du kompiuterių monitoriai, kelios aplankų spintos ir dvi sukamosios kėdės. Jiems įėjus, moteris uždarė duris.

Policijos pareigūnas mostelėjo į vieną iš kėdžių, ir Džudė prisėdo; ji kaip įmanydama stengėsi atrodyti labai sunerimusi ir pažeidžiama.

— Prašau, pasakykite, juk Voltas sveikas? — pralemeno.

Policininkas išsitraukė nedidelį užrašų bloknotą, trumpai į jį žvilgtelėjo.

— Madmuazele Bentli, jūsų sužadėtinio vardas — Voltas Klainas?

— Taip.

* Gal norėtumėte pasinaudoti mūsų biuru? (*Pranc.*)

** O taip, ačiū (*pranc.*).

— Ir kada jūs šiandien jį matėte paskutinį kartą?

Ji gūžtelėjo pečiais.

— Apie dešimtą ryto. Mes užkilome didžiuoju gondoliniu keltuvu į Soliro viršūnę. Matomumas buvo siaubingas, bet jis labai norėjo, kad užkiltume anksti, kol šviežiai iškritęs purus sniegas dar nenuvažinėtas.

Pareigūnas kiek abejodamas pažvelgė į Džudę.

— O jūs abu geri slidininkai?

— Taip, Voltas geresnis už mane, jis labai patyręs, o aš truputį bijojau, nes dar gerai nepažįstu šito kurorto, tačiau mums sakė, kad oras taisosi. Viršuje nė velnio nieko nesimatė, bet buvo ir kitų slidinėtojų, kurie užkilo keltuvu kartu su mumis, ir aš mačiau, kaip jie nušliuozė, dar pagalvojau, kad geriausia būtų mums sekti paskui juos. Voltas liepė man šliuozti pirmai, nes jei parkrisčiau, jis galėtų man padėti. Tai aš ir pasileidau žemyn, stengiausi neatsilikti nuo kitų slidininkų, bet tie šaute nušovė priekin, man gerokai per greitai. Tada sustojau ir laukiau Volto, bet jis taip ir nepasirodė. Ar jūs žinote, kur jis? Aš siaubingai bijau, kad jis susižeidė. Prašau, pasakykit, kad jam viskas gerai, — ir ji pravirko.

Čmylis palaukė, kol ji susitvardys.

— Mes tik bandome nustatyti, kas tiksliai nutiko, — pasakė jis ir klausinėjo toliau: — Ką jūs darėte, kai sužadėtinis nepasirodė?

— Buvome sutarę vienas kitam paskambinti, o jei nepavyktų susisiekti, nusileisti prie „Croisette“ stoties ir ten laukti vienas kito, o blogiausiu atveju grįžti į viešbutį ir susitikti čia. Tada supratau, kad kaip kvailė nepasiėmiau telefono, todėl nučiuožiau tiesiai prie „Croisette“, — ji šniurkštelėjo ir nubraukė ašaras.

— Ir laukėte jo?

— Laukiau visą valandą.

— Ar tuomet nesusirūpinote?

— Ne, tuo metu dar ne. Ganėtinau lengva pasimesti vienam nuo kito smarkioje pūgoje, o dar mūsų slidinėjimo patirtis gerokai skiriasi.

— Slidinėjimo patirtis?

Ji leido sau keletą akimirkų nusiraminti ir susikaupti.

— Man taip neramu dėl jo. Jis nuolat slidinėdavo Park Sityje, Aspene ir kitose panašiose vietose, Amerikos kurortuose, kur sniegas visuomet lengvas ir purus. Man nepatinka čiuožti, kai matomumas lygus nuliui, bet jam nebuvo svarbu — kad tik sniegas būtų smulkus ir šviežias. Jis žinojo, kad aš ne per daug nusiteikusi šiandien slidinėti, todėl pamaniau, jog rado kur nors dar neliestų trasų ir nusprendė likti, o apie mane pagalvojo, kad būsiu visai patenkinta grįžusi į viešbutį, kur galėsiu pasimėgauti baseinu ir masažu.

Pareigūnas linktelėjo galva.

— Madmuazele Bentli, man labai gaila jums pranešti, bet šią popietę stačiosios Soliro kalno pusės papėdėje buvo rastas kūnas...

— O Dieve, ne! — sušuko ji, — ne, prašau, prašau, ne! Ne, ne, pasakykit, kad tai ne Voltas. Pasakykit!

— Tas šlaitas... Ten neįmanoma nusileisti slidėmis... Net profesionalams, kurie slidinėja neįrengtose trasose... Tik su parasparniais... Taipatybę nustatėme pagal dvi kredito korteles ir vyriškio keltuvo bilietą. Greičiausiai jis supainiojo trasas. Kredito kortelėse nurodytas Volterio Klaino vardas. Keltuvo bilietą išdavė šis viešbutis.

— Gal galite pasakyti, kaip jis atrodo? — paprašė ji, ašaroms riedant skruostais.

— Aš pats dar nemačiau. Man pasakė, jog tai vyras, vyresnis nei šešiasdešimties metų, žilais plaukais, gan aukštas ir truputį apkūnus, — jis klausiamai pažvelgė į Džudę.

Ji pradėjo raudoti.

— O Dieve, o Dieve, o Dieve, ne.

— Labai apgailestauju, bet gal galėtumėte nuvykti su manimi į Mutjė miestelį atpažinti kūno?

Džudė palūžusi nunėrė galvą ir verkdama paslėpė veidą sunertose ant stalo rankose. Po kelių minučių nutilo, bijodama persistengti.